

„ma ollen õige wastuse sanud. Ma peaksin teie fowimise eest tännama; agga se olleks ennami mo mele järrel ollewad, kui teie sedda mitte pol-
leks mulle öölnud.“ Ta lissas weel mõnne fib-
beda sõnna senna jure, mis läbbi ta ennese mele-
haigust Naatsareti Jესuse wasto mõista andis,
kes Jესa auupaistus ja temma ollemise märk on.

Waisjeste ning lahjeste panni ristiiinnimene
ennese kae rahhotuma Juida mehhe ölla peale,
ööldes: „kas teie seadus ka innimest enne hukka
mõistab, kui temma asji on järrel kulatud?“

„Mis teie sellega mõtlete?“ küsis perremees.
„Üksi sedda“, ütles wöeras, „kas teie ollete ka
ialgi selle mehhe ello-, ollemise- ja õppetusega
püüdnud tuttawaks sada, sedda teie hukka mõistate,
wõi mõistate tedda agga hukka ilma läbbikat-
sumata?“

Wihhane näggo paistis lühhiteise aja Lewi palle
pealt wälja, agga rutto waigistas ta omma tust-
jat meelt ja ütles: „sedda küsimist tahhan ma
teile teine furd ärrawastata. Sago se asji se
puht rahhose jätud ja ärraunnustatud.“

Agga ta ei wöinud rahho jada egga sedda
unnustada, ja weel selsammal õhtul rätis ta isse-
ennesega, kui ta kirjutes-kambriis eddasi ja taggasi
kõndis:

„Kas se polle imme, tänna jäi õigus paggana
pole, sest se on tössi ma polle ialgi püüdnud
Naatsareti mehhest luggeda, et ma temma luggu

mõistaksin, agga eddespidi ei pea legi mulle
wöima öölda, et ma temmast ei tea. Ma tahhan
ennast wäggise luggema sundida, et ma selle
sinnatse pettise luggu nisammuti tundma saan, kui
selle teise pettise Muhamedi luggu. Sells tahhan
ma omma aega nüüd prutida, ja siis wöin ma
parram ennese kristliko sõbra temma usso-eksituste
ning rummaluse pärrast ommetegi õppetada, kui
ma küll eht tedda ta ebbausjust täieste ei ja ärra-
pöördä.“ Mende sõnnadega keras Lewi rama-
to kappi luffust lahti, otjis ja leidis w a n n a
perrekonna Piibli. Kui ennese kae ta peale
panni, olli se, kui puduks ta kellegi rojase külge.
Ta seisatas: „Ei, mitte müüd,“ ütles ta, „ma
ollen nüüd wihhane ja rahhota, eht mul küll selge
õigus on. Homme tahhan ma sedda asja rahhoga
peale hakata. Segä luffas ta Piibli järsko jälle
taggasi ta endise paika.

Üks hommiko läks teise järrel eddasi, innimene
olleks wöinud mõelda, et uhke mees ennese kärmast
tõutust kahhetjes; agga se polnud mitte nõnda.
Sijä ühhel õhtul umbest nädala pärrast, kui kõit
maja rahwas olli rahho sees, astus Lewi, lamp
peus omma kambri ja panni ukse ennese takka
luffu, Ta wöttis Piibli kappist wälja ja istus
laua äre luggema. Ta löt ramato äkkitselt lahti
ja filma ette tullid need sõnnad: „m i n n a ei
hääbene mitte Kristuse armoõppetusest,
sest se on Jummalä wäggi õnnistuseks